

BRIEFWISSELING

PROF. DR. G. A. VAN RIJNBERK †

Bij het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons het droevige bericht dat prof. dr. G. A. VAN RIJNBERK, oud-voorzitter, oud-beherend redacteur van het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* in de nacht van 29 op 30 September te Blaricum is overleden.

REDACTIE

CLINISCHE LESSEN

HARDHORENDHEID EN HOORAPPARATEN

DOOR PROF. DR. L. B. W. JONGKEES, AMSTERDAM

Dames en Heren,

Laat mij beginnen U de geschiedenis van enkele hoorapparaten te vertellen, hoorapparaten, die één ding gemeen hebben, namelijk dat zij in de kast zijn terechtgekomen omdat de kopers ervan diep zijn teleurgesteld door het weinige dat zij ontvangen, terwijl zij zich er zo veel van hadden voorgesteld en er zich grote financiële offers voor hadden getroost.

Het eerste toestel ligt in de kast van de oude mevrouw *A*, die na de oorlog bij haar kinderen kwam inwonen. Het toestel werd haar door een conscientieus oorarts aangepast en door een bonafide handelaar geleverd, die haar ook de eerste weken, telkens als zij dit vroeg, hielp met de moeilijkheden die zich voordeden. En ik kan U verzekeren dat het toestel volgens alle objectieve regelen voor mevrouw *A* voortreffelijk is. Met het toestel op, kan zij met gesloten ogen een gesprek goed volgen; van de aan een hoortoestel nu eenmaal aanklevende geruisen heeft zij geen of zeer weinig hinder. Men zou zo zeggen: alles is in orde; als zij enige tijd met dit toestel heeft omgegaan, zal zij er geen afstand van willen doen. Desniettemin is zij niet tevreden. Neen, mevrouw *A* is bang; bang voor dit toestel, zoals zij bang is voor de telefoon, die zij nooit wenst aan te nemen; bang voor de radio, die haar zenuwachtig maakt. U zult zich afvragen, waarom heeft zij dan een toestel gekocht? Wel, omdat haar kinderen dit wensten. In gezelschap kan zij het gesprek niet meer volgen en dan moet iets wel eens twee of drie keer gezegd worden en dat is voor iedereen vervelend. De kleinkinderen spreken bovendien zo vlug en zijn erg ongedurig. Oma leeft nog erg met hen mee, al is zij 78 jaar; zij is ook psychisch nog erg bij en kan nog goed zien. Maar het horen gaat niet zo goed. Zolang zij buiten woonde ging alles best, maar in het vlotte gezin van haar kinderen en kleinkinderen niet meer. „Een hoorapparaat”, dacht ieder, en nu ligt het ongebruikt in de kast hoewel het zo'n goed apparaat is.

Het tweede toestel is van de heer *B*, een werkeloos chauffeur van een dorsmachine. *B* hoort sinds jaren al zó slecht dat hij geen werk kan krijgen. Een van zijn vrienden heeft toen gezegd, dat *B* bij de armenraad moest vragen om voor een hoorapparaat in aanmerking te komen. Gewapend hiermee zou hij dan wel weer werk krijgen. En ziet, zijn verzoek werd ingewilligd, de armenraad zou de kosten van het toestel wel vergoeden. Dus kocht *B* voor het hem toegestane bedrag bij de handelaar een degelijk, sterk toestel. Helaas, hij hoorde er niet mee. Toen *B* daarna bij de oorarts kwam om over zijn gebrek aan succes te klagen, bleek hij totaal doof te zijn. Totaal doven kan men een nog zo sterk toestel opzetten als men wil, totaal doof blijft totaal doof. Alleen: arme kas van de armenraad!